

Arrest

nr. 272 989 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 16 oktober 2020 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart deze aanvraag op 25 januari 2022 onontvankelijk.

1.2. Eveneens op 25 januari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [L.,B.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 2 februari 2022, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM.

[...] Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurs-handelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurs-handelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurs-handeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurs-handelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

[...] Volgens artikel 7 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: 'Krachtens artikel 1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.'

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

[...] Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo werd noch in de huidige beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten), noch in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie ten gronde onderzocht of de huidige beslissingen een schending inhouden van het recht op privé- en familielevens van verzoekende partij zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals werd uiteengezet in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie heeft verzoekende partij hier weldegelijk een privé leven uitgebouwd en is zij hier verregaand geïntegreerd.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij beschikte, onder meer de verregaande integratie van verzoekende partij, het feit dat zij hier als een kind heeft, hier al meer dan 10 jaar verblijft, een opleidingen volgde, en geen banden meer heeft met Guinee.

Uit de verschillende brieven van vrienden en kennissen van verzoekende partij (aanvraag 9bis VW) blijkt namelijk dat zij een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd, zeer geliefd is in haar omgeving en zich volledig heeft ingeburgerd in onze maatschappij. Haar hele privé leven bevindt zich thans in België.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht dat de aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 21 oktober 2020 onontvankelijk moest worden verklaard - quid certe non, dan nog wil dit niet zeggen dat dit geen elementen zijn waarmee rekening had moeten houden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat gezien dit een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

[...] Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en artikel Vreemdelingenwet heeft geschonden."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gewezen op het feit dat verzoeker illegaal op het Belgische grondgebied verblijft, nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Verzoeker wijst erop dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel geldt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* en dat volgens hem dan ook steeds een motivering is vereist inzake *“de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen”*.

Er dient evenwel te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)).

Verzoeker wijst op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België en verwijst hiervoor naar de elementen die hij heeft ingeroepen in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met name dat hij een kind heeft in België, dat hij hier intussen meer dan tien jaar verblijft, dat hij hier opleidingen volgde en zich verregaand integreerde, dat hij hier een uitgebreide vriendenkring heeft en geliefd is in zijn omgeving en dat hij geen banden meer heeft met Guinee.

De vaststelling dringt zich op dat verweerder in een op dezelfde dag, voorafgaand aan de bestreden beslissing, genomen beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging reeds motiveerde waarom de voormelde ingeroepen elementen niet kunnen worden aanvaard als omstandigheden die een terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure verhinderen.

Inzake het verblijf in België sinds september 2011 en de elementen van integratie stelde verweerder in eerste instantie vast dat verzoeker niet kon aantonen dat zijn sociale banden in België zodanig hecht zijn, of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, dat deze de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking kunnen stellen. Hij benadrukte hierbij ook dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag geen breuk of definitieve scheiding betekent van de sociale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verder stelde verweerder vast dat de ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag waardoor zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn aanvraag verklaarde hier een kind te hebben, wees verweerder erop dat niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk de vader is van het kind. Verweerder merkte nog op dat verzoeker niet samenwoont met dit kind en ook geen enkel bewijs kan voorleggen van een affectieve band met het kind. Er lag volgens verweerder ook geen bewijs voor dat verzoeker een advocaat zou hebben geraadpleegd om een erkenningsprocedure op te starten.

In zoverre verzoeker inriep geen enkele band meer te hebben met Guinee motiveerde verweerder vervolgens dat dit een loutere bewering was die niet werd gestaafd met enig begin van bewijs. Verweerder achtte het ook onwaarschijnlijk dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag, nu hij 26 jaar in dit land heeft gewoond en hij er is geboren en getogen. Verweerder oordeelde dat verzoekers verblijf in België, zijn integratie en de met dit land opgebouwde banden niet kunnen worden vergeleken met de relaties in het land van herkomst. Hij stelde bovendien vast dat uit verzoekers dossier, meer bepaald zijn verklaringen in het kader van een eerder door hem ingediend verzoek om internationale bescherming, blijkt dat hij in 2010 is gehuwd in Guinee en hij er twee kinderen heeft die bij hun moeder verblijven.

Nu verzoeker samen met de bestreden beslissing kennis kreeg van de beslissing waarbij zijn verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard, was hij op de hoogte van de voormelde motieven. Er blijkt niet

dat verweerder deze motieven diende te hernemen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens heeft verzoeker er geen belang bij zulks aan te voeren, nu hij op hetzelfde moment kennis kreeg van beide beslissingen.

Verzoeker geeft verder ook niet concreet aan dat de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel hem dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, zodat ook niet blijkt dat een motivering hieromtrent zich opdroeg. In de beslissing tot onontvankelijkheid in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelde verweerder trouwens ook reeds vast dat verzoeker geen begin van bewijs kan voorleggen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou moeten vrezen voor zijn leven.

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij zich binnen het toepassingsgebied van deze bepaling bevindt, en hem dus bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, nu hij enerzijds niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en hij anderzijds niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Deze dragende motieven van de bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald.

In zoverre artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel toepassing kan vinden in de mate dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, wordt verwezen naar de verdere bespreking. Hieruit zal blijken dat verzoeker niet aantoonde dat een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag de afgifte van het bestreden bevel kon verhinderen. In deze omstandigheid blijkt geen schending van deze wetsbepaling.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije

(GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – namelijk deze waarin verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zoals de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven of het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de mate dat verzoeker zich wenst te beroepen op een gezinsleven in België omdat hij hier een kind heeft, wordt herhaald dat verweerder in zijn eerdere beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard reeds vaststelde dat verzoeker niet kan aantonen dat hij de vader is van dit kind en dat hij verder niet samenwoont met dit kind en ook niet blijkt dat hij een affectieve band heeft met dit kind. In deze omstandigheden toont verzoeker een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Daarnaast stelde verweerder in deze beslissing wel vast dat verzoeker in 2010 is gehuwd in Guinee en hij in dit land twee kinderen heeft die bij hun moeder wonen.

In zoverre verzoeker zich beroept op een privéleven in België kan verder niet worden ontkend dat dit privéleven zich heeft ontwikkeld tijdens een verblijf in België dat steeds als illegaal dan wel precair was te beschouwen. In deze situatie kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM heeft ook reeds geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker riep de elementen van lang verblijf en integratie in België reeds in, met name in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag kan enkel in België worden ingediend, in plaats van bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, indien de betrokkene aantoont dat er voor hem ernstige hinderpalen bestaan die verhinderen dat hij deze aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland indient.

Verweerder heeft onderzocht of de elementen van het privéleven van verzoeker zoals hij deze aanhaalde in zijn verblijfsaanvraag van die aard zijn dat deze het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst, minstens voor het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging via de gewone procedure. Hij stelde in zijn op dezelfde dag genomen beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging vast dat dit niet blijkt en dat verzoeker niet kon aantonen dat zijn sociale banden in België zodanig hecht zijn, of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, dat deze de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking kunnen stellen. Hij benadrukte hierbij ook dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag geen breuk of definitieve scheiding betekent van de sociale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Ook oordeelde hij dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker nog familie, vrienden of kennissen heeft in zijn land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag. Verzoeker houdt dus onterecht voor als zou in deze eerder genomen beslissing niet reeds een onderzoek hebben plaatsgevonden inzake artikel 8 van het EVRM. In dit verband stipt de Raad nog aan dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker in de huidige omstandigheden het grondgebied dient te verlaten, maar hem niet verhindert België opnieuw binnen te komen en hier te verblijven van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Er blijkt dan ook niet dat het gevoerde onderzoek in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging niet mede kon volstaan voor de afgifte van het bestreden bevel.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een miskennis van het recht op eerbiediging van het privéleven of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs naar voor brengt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou moeten vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een schending van dit verdragsartikel wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit wat voorafgaat, volgt dat aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk een individuele beoordeling voorafging en dat verweerder rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Verweerder is pas overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat hij eerst verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had onderzocht en had vastgesteld dat er actueel geen omstandigheden blijken die verhinderen dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst, al is het maar tijdelijk voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland. Er is geen sprake van een automatische afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel heeft verweerder vastgesteld dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet beletten dat verzoeker terugkeert naar het land van herkomst, minstens tijdelijk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS